

Rozsudek Nejvyššího soudu ČSR ze dne 13.01.1978, sp. zn. 7 Tz 56/77, ECLI:CZ:NS:1978:7.TZ.56.1977.1

Číslo: 64/1978

Právní věta: Jednočinný souběh trestných činů pohlavního zneužívání podle § 242 odst. 1, 2 tr. zák. a ohrožování mravní výchovy mládeže podle § 217 písm. b) tr. zák. je možný.

Soud: Nejvyšší soud České soc. rep.

Datum rozhodnutí: 13.01.1978

Spisová značka: 7 Tz 56/77

Číslo rozhodnutí: 64

Číslo sešitu: 7-8

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Ohrožování výchovy mládeže, Pohlavní zneužívání, Souběh

Předpisy: 140/1961 Sb. § 3 odst. 1
§ 217 písm. b)
§ 242 odst. 1
§ 242 odst. 2 141/1961 Sb. § 220 odst. 4

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 64/1978 sb. rozh.

Jednočinný souběh trestných činů pohlavního zneužívání podle § 242 odst. 1, 2 tr. zák. a ohrožování mravní výchovy mládeže podle § 217 písm. b) tr. zák. je možný.

(Rozsudek Nejvyššího soudu ČSR ze dne 13. ledna 1978 sp. zn. [7 Tz 56/77](#).)

K stížnosti pro porušení zákona podané generálním prokurátorem ČSR Nejvyšší soud ČSR zrušil rozsudek krajského soudu v Ostravě ze dne 22. června 1977 sp. zn. 5 To 307/77 i rozsudek okresního soudu v Karviné ze dne 18. dubna 1977 sp. zn. 9 T 71/77 a okresnímu soudu v Karviné přikázal, aby věc znovu projednal a rozhodl.

Z odůvodnění:

Rozsudkem okresního soudu v Karviné ze dne 18. 4. 1977 sp. zn. 9 T 71/77 byl J. K. uznán vinným trestným činem pohlavního zneužívání podle § 242 odst. 1, odst. 2 tr. zák., kterého se dopustil tím, že v přesně nezjištěné době od února 1972 do listopadu 1973 v Havířově ve svém bytě a v jednom případě v lese nejméně sedmkrát vykonal soulož se svou dcerou A. K., nar. 25. 12. 1959, která v

kritické době bydlela v jeho domácnosti, využíval dobrého vztahu dcery k sobě, která přestože s jeho jednáním nesouhlasila, se mu nebránila a nikomu se nesvěřila z obavy, že by ji potrestal. Za tuto trestnou činnost byl obviněnému uložen podle § 242 odst. 2 tr. zák. nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání dvou let se zařazením do první nápravně výchovné skupiny.

K odvolání obviněného do trestu rozhodl krajský soud rozsudkem tak, že podle § 242 odst. 2 tr. zák. uložil obviněnému trest odnětí svobody v trvání dvou let a jeho výkon podle § 58 odst. 1 písm. a), § 59 odst. 1 tr. zák. odložil na zkušební dobu čtyř let.

Proti tomuto rozsudku krajského soudu v Ostravě podal ve lhůtě uvedené v § 272 tr. ř. generální prokurátor ČSR stížnost pro porušení zákona v neprospěch obviněného, v níž navrhl, aby Nejvyšší soud vyslovil, že rozsudkem krajského soudu v Ostravě ze dne 22. 6. 1977 sp. zn. 5 To 307/77 byl porušen zákon v ustanovení § 23 odst. 1 a § 31 odst. 1 tr. zák., napadený rozsudek zrušil a dále postupoval podle § 270 odst. 1 tr. ř. Vytýká, že krajský soud při rozhodování o trestu řešil otázku možnosti nápravy obviněného převážně z hlediska jeho osoby a ostatní hlediska zakotvená zejména v ustanovení § 23 odst. 1 tr. zák. nedocenil.

Nejvyšší soud ČSR přezkoumal podle § 267 odst. 1 tr. ř. správnost všech výroků napadeného rozsudku, jakož i řízení, které tomuto rozsudku předcházelo, a shledal, že zákon byl porušen i ve směrech, které stížnost pro porušení zákona nevytýká.

V řízení, které předcházelo rozsudku okresního a krajského soudu nebyly shledány žádné závady, zejména nebylo porušeno takové ustanovení trestního řádu, jímž se má objasnit skutkový stav věci nebo zabezpečit právo obhajoby.

Okresní soud také správně zjistil skutkový děj, a to na základě úplného a nezávadně provedeného dokazování. Okresní soud ani krajský soud také nepochybily, když zjištěné útoky obviněného vůči jeho dceři A. v období 12 - 14 let jejího věku právně posoudily jako pokračující trestný čin pohlavního zneužívání podle § 242 odst. 1, odst. 2 tr. zák.

Zjištěný skutek bylo však třeba, a to v souladu s ustanovením § 3 odst. 1 tr. zák. posoudit z hlediska všech ustanovení zvláštní části trestního zákona; v daném případě z toho hlediska, zda uvedené jednání nenaplnuje současně znaky trestného činu ohrožování mravní výchovy mládeže podle § 217 písm. b) tr. zák., tj. zda obviněný zjištěným jednáním poškozenou nesváděl k nemravnému životu a nevydal ji tak, třebas z nedbalosti, nebezpečí zpustnutí. Jak již uvedeno, obviněný přiměl svoji nedospělou dceru nejméně 7 x k pohlavnímu styku s ním; šlo tedy o jednání, které bylo způsobilé nepříznivě působit v oblasti její mravní výchovy, vést ji k pohlavní nevázanosti a které je nutno z hlediska uvedeného působení považovat za svádění k nemravnému životu. Poškozená, které bylo v době pohlavního zneužívání 12 - 14 let, podle výsledků provedené dokazování chápala smysl jednání obviněného vůči ní, reagovala na ně odmítavě, a byla tedy na takovém stupni duševního vývoje, že zjištěné jednání obviněného i s ohledem na dobu, po kterou na poškozenou působil, bylo schopné nepříznivě ji ovlivnit v oblasti mravní výchovy tak, aby si osvojila návyky, které jsou v rozporu s principy socialistické morálky, a tedy vydat poškozenou v nebezpečí zpustnutí. Okresní i krajský soud tedy pochybil, když pominul při právním hodnocení hodnotit skutek obviněného i z hlediska znaků trestného činu ohrožování mravní výchovy mládeže podle § 217 písm. b) tr. zák. Okolnost, že skutek obviněného nebyl v obžalobě takto právně posouzen, je nerozhodná, neboť soud při rozhodování o skutku uvedeném v obžalobě není vázán jeho právním posouzením (§ 220 odst. 4 tr. ř.).

Dále Nejvyšší soud ČSR odůvodnil, v čem spatřuje porušení zákona též ve výroku o trestu. Poznámka redakce: Na trestný čin soulože mezi příbuznými podle § 245 tr. zák., jehož znaky obviněný též naplnil, se vztahuje rozhodnutí prezidenta republiky o amnestii ze dne 8. 5. 1975.